

Оптужбе за геноцид које се данас изричу против Републике Српске имају манипулаторски карактер и служе као средство за разарање верско-националне заједнице која се налази на путу важног геостратешког наступања једине светске силе.

Примена дефиниције геноцида и критеријума геноцида Хашког трибунала на конкретне чињенице страдања православних хришћана показује да је у грађанском и верском рату 1992-1995 године држава Босна и Херцеговина извршила злочин геноцида над својим грађанима српске националности.

За многе људском уму несхватљиве злочине које су над босанским Србима, православним хришћанима учиниле војне снаге државе Босне и Херцеговине нико није оптужен. Када о томе говоре Срби злочини се персонализују и свде на зликовачки карактер појединаца. То је кобна грешка у разумевању грађанског и верског рата (1992-1995.) и та грешка носи далекосежне последице: стварање обмане да су злочини чињени од стране појединаца и насумично.

Ове злочине, међутим, извршила је држава Босна и Херцеговина у оквиру удруженог злочиначког подухвата који је планиран да би се уништили босански Срби, православни хришћани. Према дефиницијама и критеријумима која је поставио Хашки трибунал тај злочин јесте злочин геноцида.

Сребреница - геноцид над православним Србима

Очигледан геноцид над Србима, извршен је од пролећа 1992. до пролећа 1993. у сребреничком крају. Овај геноцид није до сада назван правим именом, иако је у том периоду на 900 квадратних километара убијено и уништено све што је српско: мушкарци, жене, деца, старци, болесни, рањени... сва српска села су (али сва!) разорена и опљачкана, цркве спаљене, имовина разнета.

Као извршиоци геноцидног злочина државе Босне и Херцеговине сребренички муслимани су показивали нормалном уму непојмљиву свирепост: мучење, клање, закивање ексерима, печење људи, спаљивање у кућама, убијање тупим предметима итд. Све ово ће Хашки трибунал, као саучесник у удруженом злочиначком подухвату називати „проширење територије“.

Геноцид на ограниченом географском подручју

Али, пре изношења доказа о страдањима сребреничких Срба, поставља се питање: да ли је могуће говорити о злочину геноцида на ограниченом географском подручју? Одговор даје Хашки трибунал и каже да је то могуће. У Пресуди Претресног већа на суђењу генералу Крстићу то се изричито наводи у параграфима 589 и 590:

„Још неколико извора потврђује да се намера, да се искорени нека група унутар *ограниченог географског подручја*

, као што је одређена

регија земље

или

чак општина

, може окарактерисати као геноцид. Генерална скупштина Уједињених нација је као дело геноцида окарактерисала убијање око 800 Палестинаца, заточених у Сабри и Шатили, од којих су већина били жене, деца и старци. У пресуди у предмету Јелисић оцењено је да геноцид може имати за циљ

ограничено географско подручје

“

(1)

„ ... убијање свих припадника дела групе, лоциране унутар *мањег географског подручја* , чак ако и резултира мањим бројем жртава, оквалификоваће се као геноцид, онда када је изведен с намером да се уништи

део групе као такве, лоциран на том географском подручју

. Заиста, мета може бити

само географски омеђени део веће групе

, због тога што починиоци геноцида намеравамо уништење сматрају довољним да затру групу, као

посебан ентитет на географском подручју

које је посреди.“

(2)

Можемо, дакле, тврдити да ограничени географски простор није сметња да се злочин државе Босне и Херцеговине над босанским Србима, може назвати геноцидом.

Геноцид као „ширење сребреничке енклаве“

Геноцидно дело се, у зависности од интереса и улоге, може називати другачије, на пример „ширење подручја“, као што се и злочинци могу називати „борцима“. Управо то чини Хашки трибунал када на суђењу генералу Крстићу описује у једном једином пасусу предисторију српског заузимања Сребренице у јулу 1995. године:

„ ... у мају 1992. група *бораца* , босанских Муслимана, под вођством Насера Орића, успела је поново освојити Сребреницу. Током неколико идућих месеци Орић и његови људи *ширили су подручје*

серијом изненадних напада. До септембра 1992, снаге босанских Муслимана из Сребренице спојиле су се са снагама из Жепе, града под муслиманском контролом, јужно од Сребренице. До јануара 1993, *енклава је додатно проширена*

, тако да је укључивала Церску, енклаву под контролом босанских Муслимана, која се налазила западно од Сребренице. У то време сребреничка енклава достигла је свој највећи опсег од 900 квадратних километара ...“

(3)

Сребреница 1992/93: геноцид државе Босне и Херцеговине над Србима

Погледајмо сада како су „борци“ државе Босне и Херцеговине „ширили подручје“ на 900 квадратних километара сребреничке енклаве. Податке преузимамо из документације „Центра за истраживање злочина над српским народом“ из Београда и књига Миливоја Иванишевића „Хроника нашег гробља“ и „Злочини над Србима“:

БЉЕЧЕВА - 06.маја 1992. - ЋУРЋЕВДАН

ГНИОНА - 06.маја 1992. - ЋУРЋЕВДАН

Геноцид над православним хришћанима у сребреничкој регији почео је нападом на ове мале и незаштићене засеоке који нису ни покушали да се бране. Злочин је извршен у време интензивних преговора о миру и заједничком животу. Косану Зекић, рођену 1928, из Бљечева, злочинци су заклали у њеној кући. Милошевић Радојко, рођен 1928, из Гнионе, болешљив и полуслеп, славио је тога дана своју крсну славу. Жив је запаљен и изгорео је у својој кући, а то су из суседних шума посматрали његова жена и избегли мештани.

Гниона је прво спаљено и до темеља разорено српско село у сребреничкој општини.

ОПАРЦИ – 01. јун 1992.

Опарци, хришћански заселак муслиманског села Брезовице, напале су 1. јуна 1992. комшије из истог села сврстане у јединице Армије БиХ. Све српске куће, а било их је 22, попаљене су. Убијено је шесторо старијих људи, од којих је Петровић Живојин рођен 1917. године, а Петровић Милорад 1923. године. Петровић Дикосава (1932) је заклана. Имовину и стоку Срба из Опараца разнели су у своја домаћинства жене, деца и родитељи „бораца“ који су учествовали у нападу.

РУПОВО БРДО – 10. јун 1992.

У овом српском селу у власеничкој општини, тога дана спаљеном и опљачканом, убијено је осморо мештана. Међу њима су и Ковиљка Жугић, старица рођена 1922. године и Мирјана и Војислав Милинковић који су пронађени угљенисани у својој кући.

РАТКОВИЋИ – 21. јун 1992.

И ово српско планинско село у сребреничкој општини уништили су злочинци из суседних

муслиманских села, припадници Армије БиХ. Убијено је 17 мештана, од тога пет жена и три старија мушкарца од 64 до 71 године. Неке од жртава су спаљене у својим кућама, а неке заклане. Слика Добриле Продановић, која у руци држи лобању свог сина Живана, приликом сахране у Факовићима, обишла је свет. Након овог страдања Ратковићи су трајно напуштено село.

ЛОЗНИЧКА РИЈЕКА – 28. јун 1992. – ВИДОВДАН

У нападу на ово претежно српско село братуначке општине убијено је на Видовдан 11 мештана. Злочин су извршили оружани припадници „Зелених беретки“ из састава Армије БиХ састављени искључиво од локалног муслиманског становништва. До краја рата, са најтежим страдањем 14. децембра 1992, село је изгубило скоро четвртину српског становништва.

БРЕЖАНИ – 30. јун 1992.

Брежани је старо и познато село у сребреничком крају које је и у претходним ратовима страдало од својих суседа. Потомци злочинаца наставили су злодела. На веома суров начин убијено је 19 мештана. Жртве напада су углавном старије особе и жене, мештани који су остали у селу да чувају и хране стоку и одржавају куће. Новаковић Милош (1956) нађен је одсечене главе и тако сахрањен, Лазић Видоје (1937) разапет на крст и спаљен, Лазић Кристина (1935) запаљена у кући, Ранкић Милисав (1947) запаљен у кући, Ранкић Драгослав (1974) запаљен у кући, Ранкић Мирко (1972) запаљен у кући... Наводни муслимански цивили, жене, деца и старци, који су од почетка учествовали у нападу, опљачкали су и пренели у своја домаћинства сву покретну имовину (покућство, белу технику, 4 трактора, 17 косачица и др.) и сточни фонд (118 крава, 18 пари волова, 147 јунади, 236 оваца, 11 коња). После пљачке спаљени су сви непокретни објекти: 64 стамбена и 87 помоћних зграда. Тела покојника, српских жртава Брежана, дуго су остала недоступна породицима и несахрањена.

ЗАГОНИ – 05. јул 1992.

КРЊИЋИ – 05. јул 1992.

Злочин над православним хришћанима у братуначком селу Загони, такође су извршили припадници Армије БиХ састављени од локалног становништва, пре свих комшије муслимани из Загона и Поточара. Убијено је и масакрирано 14-оро мештана. Милева Димитрић, једна од пет убијених жена, рођена је 1912. године.

У сребреничком селу Крњићи истог дана убијено је 16 мештана. Том приликом је Парача Васо, рођен 1912. године заклан, а Вујић Сока прободена вилама. Такозвани цивили из суседних муслиманских села, жене, деца и старци, активно су пљачкали стоку и покретну имовину, а непокретна имовина разорена је и попаљена. Разорена је и црква посвећена Светом Илији из 1921. године.

САСЕ - 12. јул 1992. - ПЕТРОВДАН

ЗАЛАЗЈЕ - 12. јул 1992. - ПЕТРОВДАН

БИЉАЧА - 12. јул 1992. - ПЕТРОВДАН

ЗАГОНИ - 12. јул 1992. - ПЕТРОВДАН

На Петровдан је чисто српски заселак Залазје, у близини Сребренице, уништен до темеља. Мушкарци неких породица су готово сви изгинули бранећи своје куће. Центар села је опустошен и претворен у згариште. Оштећена је манастирска црква Светих апостола Петра и Павла и спаљен конак. Гробље је оскрнављено и у великој мери разорено. Ухваћени Срби, најчешће рањеници и старије особе, никада нису пронађени. Сасе се делимично одбранило. У овом злочину Армије БиХ је убијено 47 мештана који су бранили свој дом.

Када су православни хришћани из Братунца покушали да помогну одбрани заселака Сасе и Залазје, муслимани су поставили заседу у селу Биљача и убили 14 младића.

Истог дана, злочинци су поново напали село Загони, пљачкали га и разарали. Овог пута су убили седморицу бранилаца, тако да је број страдалих мештана у нападима од 5. и 12. јула 1992. повећан на 21.

МАГАШИЋИ – 20 и 25. јул 1992.

ХРАНЧА - 25. јул 1992.

Злочин над православним хришћанима у селу Магашићи близу Братунца, такође су извршили локални муслимани, припадници Армије БиХ. У два напада убијено је осам мештана, шест жена и два мушкарца. Благоје Поповић рођен је 1907, а Лепосава Поповић 1919. године. Ненаоружани цивили из околних муслиманских села опљачкали су сву имовину, а куће су разорили и спалили.

Српски део претежно муслиманског села Хранча надомак Братунца нападнут је 25. јула око 13.30 часова, у време док су мештани у пољима радили уобичајене послове. Убијено је осам цивила, од којих су три жене. Покретна имовина је опљачкана, а непокретна уништена.

ЈЕЖЕСТИЦА – 08. август 1992.

Злочин у овом чисто српском селу поред Братунца извршили су муслимани из суседног села Јаглићи и других делова сребреничке енклаве, организовани у Армију БиХ, у време када је већина мештана радила летње послове на селу. Запаљено је 55 кућа и на веома свиреп начин убијено 9 мештана. „Борци“ су убили Млађеновић Славку и њена два сина. Један од њих, Млађеновић Анђелко (1965) је сахрањен без главе јер су је зликовци одсекли и однели. Ту главу је по Сребреници данима носио познати муслимански зликовац Кемал Мехмедовић-Кемо из сребреничког села Пале. Старац Милосав Стјепановић је рођен 1919. године.

МИЛАНОВА ВОДЕНИЦА – 28. август 1992. – ВЕЛИКА ГОСПОЈИНА

Миланова воденица, односно заселак Живковићи, место је где су злочинци свирепо мучили и убили четворо људи који су пешице ишли из свог села у Склане. Безброј је подлива, посекотина и рана на телима искасапљених српских стараца. Светозар Живковић рођен је 1915. године, а Крстина Аћимовић 1920. године.

ПОДРАВАЊЕ – 24. септембар 1992.

Подравање је етнички чисто и једно од највећих српских села у сребреничком крају. Тешко је страдало и у претходна два светска рата. Овог дана су јединице Армије БиХ из Сребренице убиле 32 мештана, од којих шест жена. Заробљено је свега пет мушкараца, цивила и бранилаца, који су одведени у сребреничке затворе. Остали, међу којима је било и доста жена и старијих особа, поубијани су, односно званично „нестали“. За неким од њих се и данас трага.

Многе од жртава убијене су на најсвирепији начин: одсецањем глава и појединих делова тела, разбијањем лобање тупим предметом, расецањем стомака, клањем. Запрепашћен овим монструозним злочиним огласио се, посебним саопштењем, Синод Српске православне цркве, а Његова Светост Патријарх Павле одржао је помен невино страдалим мученицима.

БРАЧАН – 24. септембар 1992.

Брачан је привредни објекат, површински коп рудника боксита Милићи у општини Власеница. У нападу овог дана припадници Армије БиХ су масакрирали седам чувара објекта. Све жртве су убијене на најсвирепији начин: гажењем тенком, клањем, спаљивањем и ударцима тупим предметима.

ФАКОВИЋИ – 05. октобар 1992.

БОЉЕВИЋИ – 05. октобар 1992.

Факовићи, плодно и богато подрињско село братуначке општине напале су јединице Армије БиХ у време брања кукуруза изван села. Убијено је шеснаесторо мештана, од тога четири жене. Најстарија жртва, Данило Ђурић, рођен је 1910, Милован Николић 1923, а Десанка Божић 1924. године. Велики број мештана је рањен и заробљен. Имовина је или опљачкана или спаљена. Српску православну цркву су оскрнавили, опљачкали и демолирали.

У селу Бољевићи злочинци су убили осам недужних старијих особа које су ризиковале живот да би хранили стоку и скупили летину. Међу страдалима су четири жене, а најстарије жртве, Стојка Стјепановић и Радован Ђукић, рођени су 1922. године.

КАМЕНИЦА ДОЊА И КАМЕНИЦА ГОРЊА – 06. новембар 1992.

„Ширење територије“ настављено је према српским засеоцима овог претежно муслиманског села у зворничкој општини. Том приликом је заробљен и масакриран још увек непознат број бранилаца ових заселака. Оперише се бројем од 109 до 250 жртава који су мучени и убијени на свиреп начин. Земни остаци су указивали на језиво људско умирање: искасапљена тела, тела без главе или појединих удова, ексери и гвоздене шипке у лобањама и грудима, спаљена тела, лобање разбијене тупим предметима, одсечене мошнице... само три откопане жртве су убијене из ватреног оружја!

Овај злочин државе Босне и Херцеговине наградио је њен председник Алија Изетбеговић тако што је десеторици злочинаца дао највише одликовање за војне заслуге: „Златног љиљана“.

СИКИРИЋ – 14. децембар 1992.

БЈЕЛОВАЦ – 14. децембар 1992.

ЛОЗНИЧКА РИЈЕКА – 14. децембар 1992.

БРАНА БАЧИЋИ - 14. децембар 1992.

Сикирић, Бјеловац и Лозничка ријека су села у низу на обали реке Дрине у близини Братунца обухваћена „ширењем“ сребреничке енклаве. И ове злочине су извршили комшије муслимани, сврстани у јединице Армије БиХ, бивши школски другови и познаници.

У Сикирићу, селу са уједначеним бројем православних и муслимана свирепо је убијено 18 мештана, од којих су четири жене, углавном после заробљавања и хладним оружјем. Летину, стоку и покретну имовину муслимани су опљачкали, а осталу разорили и спалили.

У Бјеловцу је убијено 25 мештана, од којих је пет жена. У породици Матић убијен је отац Радивоје и његове кћерке Гордана и Снежана. Убијена старица Злата Јовановић је рођена 1911.године. Село је разорено, а храна, стока и летина опљачкани.

У Лозничкој Ријечи убијено је 17 мештана, село је такође разорено и опљачкано.

Брани Бачићи, српско село код Братунца, успело је да се тог дана одбрани, али је живот изгубило 5 бранилаца.

ЈЕЖЕСТИЦА – 07. јануар 1993. – БОЖИЋ

КРАВИЦА - 07. јануар 1993. – БОЖИЋ

ШИЉКОВИЋИ – 07. јануар 1993. – БОЖИЋ

Геноцидни план државе Босне и Херцеговине према својим грађанима православне вере добио је наглашени израз верског рата у злочинима који су извршени на Божић 1993. године.

У Јежестици, чисто српском селу надомак Братунца, убијено је 17 бранилаца. И овог пута су у злочину предњачили муслимани суседног села Јаглићи, као што су то већ учинили 8. августа 1992. Село је спаљено и готово уништено након што су га опљачкали „цивили“ из околних муслиманских села.

У Кравици, чисто српском селу братуначке општине, убијено је 15 бранилаца. Село је спаљено и опљачкано.

У Шиљковићима, малом српском селу код Братунца, убијено је 14 бранилаца. Имовина је опљачкана, а село спаљено и разорено.

Приликом ових страдања породице великог броја убијених дуго нису могли да дођу до њихових тела како би их сахранили, и то су учинили тек средином марта када су српска села ослобођена.

СКЕЛАНИ – 16. јануара 1993.

Великим злочинем у реону Скелана, Армија БиХ је „проширила“ сребреничку енклаву на 900 квадратних километара. Једини мост на реци Дрини био је нада да цивили нађу спас у Србији, али многи нису прешли. Убијен је 61 становник српске националности. Убијани су сви. Браћа Александар (1987) и Радисав (1984) Димитријевић су били деца. Анђелко Павловић (1914) и Видосава Трифуновић (1915) били су врло стари. Рањених и повређених је било преко 90.

Можемо ли да претпоставимо на шта би личило даље „ширење“ сребреничке енклаве? Зато је војска босанских Срба, православних хришћана, отпочела контраофанзиву како

Пише: Љубиша Ристић
среда, 20 август 2008 11:41

би војном победом сачувала народ од уништења. Али, моћна сила је спречила ту победу. Дана 16. априла 1993. године Савет безбедности Уједињених нација је, под контролом те силе, усвојио Резолуцију број 819 којом је успостављена „заштићена зона Сребреница“.

Мала шаховска табла

Освајање и контрола света од стране силе која је први пут у историји људског рода препозната као светска сила (САД) описана је у књизи Збигњева Бжежинског „Велика шаховска табла“. Та табла је евроазијски континент.

„Малом шаховском таблом“ означавамо мало подручје на коме је изведено „показно занимање“, односно разарање једне нормалне мале државе (Југославије) у изазваном и контролисаном рату на путу важног геостратегијског наступања.

„Мала шаховска табла“ је показна вежба за оно што ће се дешавати на „великој шаховској табли“!

Није тешко уочити да, несумњиво, разлику између „геноцида“ и „ширења подручја“ одређује сила која је овај рат пројектовала, контролисала и завршила. Другим речима, она иста сила која је створила и контролише Хашки суд, а да циљ оправдава баш сва средства пример је судија Фуад Ријад, исти онај који је осудио српског генерала Радисава Крстића за геноцид.

Наиме, када је 16. новембра 1995. године, поводом Оптужнице против Радована Караџића и генерала Ратка Младића, Хашки суд издао Саопштење за штампу, судија Фуад Ријад је том приликом изрекао пет тврдњи. Од тих пет тврдњи свих пет су лажи, а четири су бестидне лажи. Погледајмо:

„Докази које је тужилац понудио описују сцене незамисливог дивљаштва: хиљаде мушкараца је погубљено и закопано у масовне гробнице, стотине мушкараца је закопано живо, мушкарци и жене су сакаћени и поклани, деца убијана пред очима својих мајки,

деда присиљен да једе јетру свог унука. Ово су истинске сцене из пакла, писане на најмрачнијим страницама наше историје“.

Две године након тог саопштења, у Београду ће једна књига у издању Радија Б92 („слободна“ и „невладина“ наравно) под називом „Сребреница“ имати на насловној страни цитат наведених речи судије Ријада.

Ове реченице ће, такође, поновити Генерални секретар ОУН Кофи Анан у извештају који је поднео Генералној скупштини 15. новембра 1999. на основу резолуције истог форуа бр.52/35 из 1998. којом је добио мандат да сачини извештај о Сребреници.

Обратимо пажњу да је прича о Сребреници, са потребом да шокира и застраши, припремила и пратила излазак НАТО снага ван граница у којима је био пола века, а што је свакако требало објаснити јавном мњењу великих земаља. Такође је и агресија на Србију и њена потоња окупација била праћена холивудском причом о геноциду.

Тачно десет година касније, 16. новембра 2005. године, „Центар за истраживање злочина над српским народом“ је, тражећи ревизију свих пресуда у којима је овај лажов судио, издао саопштење на основу својих истраживања:

- Измишљен је деда који је присиљен да једе јетру свог унука; нема деде, нема унука, нема догађаја.
- Измишљено је убијање деце пред очима својих мајки; ниједно дете није убијено, нити пред мајком нити без мајке.
- Измишљено је да су мушкарци и жене сакаћени и поклани: нико није сакаћен, нико није заклан; осим тога, од око 2000 ексхумираних тела страдалих само једно тело је женско тело.

- Измишљено је закопавање живих људи: не постоји ни један једини пример закопавања живих људи а камоли више стотина.

- Вишеструко је увећан број мртвих мушкараца.

Ноам Чомски о употреби термина геноцид

Гостујући у једној сарајевској емисији један од водећих светских интелектуалаца Ноам Чомски је одговарао на питања о „геноциду“ у Сребреници који су наводно починили босански Срби.

Овај водећи лингвиста света је термин „геноцид“ резервисао за његово изворно значење у смислу „холокауста“, противећи се употреби термина у значењу које користи Хашки трибунал као „убијање широких размера која врши непријатељ“.

Ако се усвоји значење Хашког трибунала онда се, сматра Чомски, „појефтињује значај тог термина“, тако да у том случају „има у овом тренутку геноцида по целом свету“.

И даље, „... ако људи желе да користе термин „геноцид“ у смислу како га користи Хашки трибунал онда се могу водити суђења у целом свету укључујући лидере Сједињених Држава, Велике Британије, Француске и других који су одговорни за злочине који су, жао ми је што то морам рећи, већи од злочина у Сребреници“.

„Инфлаторни геноцид“

Термин „геноцид“ се очигледно користи на различите начине. Један је начин „холокауст“, а други „убијање широких размера које врши непријатељ“. Разлика између ова два начина је као између новца са златном подлогом и инфлаторног новца. У овом времену моралне инфлације односно моралног обезвређивања босански Срби, православни хришћани још увек чувају своје новчиће као да они имају некакву вредност. Са сећањем

Пише: Љубиша Ристић
среда, 20 август 2008 11:41

на Други светски рат и геноцид који су њихове комшије учинили над њима, али прави геноцид а не „инфлаторни“, ти православни хришћани, дакле, још увек стискају своје новчиће уместо да ствари почну да називају својим савременим, „инфлаторним“ именом.

У Босни и Херцеговини, током верског, етничког и грађанског рата 1992-1995. године догодио се велики број геноцида.

Зашто о томе говори само једна страна? Половина државе Босне и Херцеговине, плаћајући то парама из иностранства, тужи скоро целу државу Србију (без Косова и Метохије?) за геноцид. Фуад Ријад и друге судије су већ одрадили што је до њих: у Хагу је свако невин све док се не докаже да је Србин. У Подрињу хватају сиротињу, бивше војнике и терете их за геноцид. Иза тих Срба не стоји нико, као да се суди за преорану њиву. А цена њихових осуда ће бити захтев за укидањем Републике Српске као међупотез за нестанак православних хришћана са вековних простора западно од Дрине.

У лицемерним причама о „истини“ и „правди“ као предуслову „помирења“ и „заједничког живота“ хришћана и муслимана у Босни и Херцеговини нема ни истине ни правде, јер свака „истина“ мора да буде истина за све, а свака „правда“ – правда за све. Селективне истине и селективне правде не постоје, па је зато немогуће на том темељу саградити било чије помирење и заједнички живот.

Употреба појма „геноцид“ у манипулаторске сврхе производи додатно разарање ума прилично начетог изазваном несрећом и холивудски ретардираном интерпретацијом те несреће. Али, то и јесте смисао пројекта, јер више није довољна римска максима „завади па владај“. Модерно доба доноси напредак : „залуди па владај“! Фрагментисање геостратешки важног подручја најбоље учвршћује слуђивање људи и народа !

Малу партију на малој шаховској табли ђаво је добро одиграо. Велика партија на великој шаховској табли може да почне!

Литература и други извори:

- Документација Центра за истраживање злочина над српским народом
- Иванишевић Миливоје: *Хроника нашег гробља* , Београд – Братунац 1994.
- Иванишевић Миливоје: *Злочини над Србима Б-Х 1992-1995* , Београд 2005.
- „ *Књига мртвих Срба, Сребреница/Братунац 1992-1995* “ (документ са списком 3.262 имена српских жртава сребреничког краја) Београд/Братунац/Сребреница ; Петровдан 2005.
- Хашки Трибунал ВИИИ ; Пресуде ; Сребреница; Београд 2005.
- Чомски Ноам у емисији „Поштено говорећи“, аутора Душке Јуришић, са ТВ БХ1, емитоване 10.01.2006.
- Бжежински Збигњев, *Велика шаховска табла* ; Подгорица и Бања Лука 2001.

(аутор је саветник у „Центру за истраживање злочина над српским народом“ из Београда)

Фусноте:

1. (Пресуда / параграф 589)

2. (Пресуда / параграф 5 90; подвукао Љ.Р.)

3. (Пресуда / параграф 13; подвукао Љ.Р.)